

Kapitola 2

„Olave, chci, aby to vypadalo jako vloupání.“

„A proč?“ zeptal jsem se.

„Protože to musí vypadat jako něco jiného, než co to bude, Olave. Policie je vždycky auf, když jde o životy civilistů. Pouští se pak do vyšetřování s vervou. A jestliže je nalezena mrtvá žena, která měla milence, ukazuje všechno na manžela. V devadesáti procentech případů samozřejmě oprávněně.“

„V sedmdesáti čtyřech, pane.“

„Cože?“

„To jsem se někde dočetl, pane.“

V Norsku už dnes obvykle nikomu neříkáme „pane“, bez ohledu na to, o kolik výš než my dotyčný stojí. Samozřejmě s výjimkou královské rodiny, jejíž členové se oslovují Vaše královská Výsosti. Daniel Hoffmann to tak ovšem měl rád. Oslovení „pane“ si dovezl z Anglie společně s nábytkem čalouněným kůží, s knihovnami z mahagonu plnými starých svazků se zažloutlými, nepřechtenými stránkami, jistě angličtí klasikové, i když co já vím, identifikoval jsem jenom ty běžné: Dickense, Brontëovou a Austenovou. Ti mrtví autoři ovšem vysušili vzduch v jeho kanceláři natolik, že jsem ještě

dlouho po návštěvách u něj kašlal celulózu rozdrolenou v prach. Netuším, co Hoffmanna na Anglii tak fascinovalo, věděl jsem ale, že tam krátce studoval a vrátil se domů s kufrem našlapaným tvídovými obleky, s ambicemi a s afektovaným oxfordským vyjadřováním s norským přízvukem. Nicméně bez osvědčení o absolvovaných zkouškách nebo jakéhokoli jiného poznání, než že o všem rozhodují peníze. A že jestli má člověk v podnikání uspět, musí vsadit na oblast, v níž je konkurence nejslabší. Což byl v té době v Oslu trh s prostitutí. Myslím, že analýza byla v podstatě velmi jednoduchá. A Daniel Hoffmann pochopil, že na trhu provozovaném šarlatány, idioty a amatéry se může i sama průměrnost chopit žezla. Bylo jen otázkou, zda bude mít potřebnou morální flexibilitu, která je nutná pro to, aby člověk denně rekrutoval mladé ženy a vysílal je šlapat ulici. Po krátké úvaze došel Daniel Hoffmann k závěru, že tu má. Když po několika letech expandoval na trh s heroinem, považoval se už za úspěšného podnikatele. A protože trh s heroinem tehdy v Oslu provozovali lidi, co byli nejenom šarlatáni, idioti a amatéři, ale ke všemu ještě vygumovaní fetišti, a protože se ukázalo, že Hoffmann má morální flexibilitu i na to, aby dokázal posílat mládež do drogového pekla, zaznamenal i v tomhle případě úspěch. Jediný problém teď pro Hoffmanna představoval Rybář. To byl jeho relativně nový konkurent na trhu s heroinem, a jak se ukázalo, bohužel to nebyl idiot. Bůh ví, že v Oslu by bylo dost prostoru pro ně pro oba, jenže oni se přesto ze všech sil snažili smést se vzájemně z povrchu zemského. Proč?

No... Předpokládám, že ani jeden z nich se nenarodil s mým talentem podřizovat se někomu jinému. A situace se akorát víc zkomplikuje, když takoví, co prostě *musí* vládnout, co *musí* sedět na trůně, zjistí, že jsou jim jejich manželky nevěrné. Mám dojem, že Danielové Hoffmannové by měli lepší a jednodušší život, kdyby byli schopní zavřít oči před tím, že jejich žena měla jeden nebo dva románky, nebo kdyby jí to alespoň dokázali odpustit.

„Chtěl jsem o Vánocích vyrazit na dovolenou,“ namítl jsem. „Říct někomu a na chvíli odjet.“

„Doprovod na cesty? Nehádal bych u tebe, Olave, že znáš někoho natolik důvěrně. Právě to se mi na tobě totiž líbí. Že nemáš komu svěřovat tajemství.“ Zasmál se a odklepl popel z doutníku. Nedotklo se mě to, myslel to dobře. Na prstýnku doutníku stálo Cohiba. Kdesi jsem se dočetl, že na přelomu století byl doutník v západním světě nejběžnějším vánočním dárkem. Nepřipadal by jí takový dárek divný? Vždyť ani nevím, jestli vůbec kouří. V práci jsem ji rozhodně kouřit neviděl.

„Ještě jsem nikomu neřekl,“ odpověděl jsem. „Ale...“

„Zaplatím ti pětinasobek obvyklého honoráře,“ umlčel mě Hoffmann. „Pak můžeš vzít dotyčnou na věčnou vánoční dovolenou, pokud budeš chtít.“

Zkusil jsem si to spočítat. Jenže jak jsem říkal, v tomhle ohledu jsem nepoužitelný.

„Tady je adresa,“ pronesl Hoffmann.

Pracoval jsem pro něj v tu dobu už čtyři roky, aniž bych věděl, kde bydlí. Proč bych to taky měl vědět? Ani

on neví, kde bydlím já. Nikdy jsem se taky neseznámil s jeho novou ženou, jenom Pine pořád mlel o tom, jaká to je kost, kolik by mohl nahrabat, kdyby měl na ulici pár takovejch koček jako vona.

„Většinou bývá přes den sama doma,“ pokračoval Hoffmann. „Alespoň mi to tvrdí. Proveď tu práci, jak uznáš za vhodné, Olave. Věřím ti. Tím míň toho budu vědět, čím líp. Chápeš?“

Přikývl jsem. *Čím* míň, pomyslel jsem si. *Tím* líp.

„Olave?“

„Ano, pane, chápu.“

„Dobře.“

„Dejte mi do zítřka čas si to rozmyslet, pane.“

Hoffmann povytáhl pečlivě upravené obočí. Nevím toho o evoluci a podobných záležitostech zrovna moc, ale nebyl snad Darwin toho názoru, že existuje jenom šest univerzálních výrazů obličeje, které vyjadřují lidské emoce? Netuším, jestli má Hoffmann šest lidských emocí, ale vzhledem k tomu, že pouze pozvedl obočí, místo aby mu zřetelně klesla brada, se domnívám, že chtěl nejspíš vyjádřit jen lehký úžas kombinovaný s reflexí a inteligencí.

„Právě jsem ti prozradil podrobnosti, Olave. A ty teď – po tomhle – zvažuješ, že bys to *nevzal*?“

Výhrůžka byla sotva slyšitelná. Vlastně jinak – nějaké náznaky bych sotva zachytil, jsem totiž zoufale nemuzikální, pokud jde o rozpoznávání podtónů a nadtónů v tom, co lidi říkají. Takže se dá předpokládat, že ta výhrůžka byla naprosto zřetelná. Daniel Hoffmann měl jasné modré oči a černé řasy dole i nahoře. Kdyby